

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.840 van 13 december 2011
in de zaak A. 198.115/XIV-32.556**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Hooyberghs
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Kasteelstraat 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 november 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 48.764 van 29 september 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6193 van 10 november 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stéphanie Colella, die loco advocaat Steven Hooyberghs verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Maarten Joppen, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 De verzoekster komt op 12 oktober 2008 het land binnen en verklaart zich op 13 oktober 2008 een eerste maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 22 oktober 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster tekent op 24 november 2009 beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 maart 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2 Op 16 april 2010 verklaart de verzoekster zich een tweede maal vluchteling. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 21 april 2010 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Met een verzoekschrift van 26 april 2010 vraagt de verzoekster aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vernietiging van deze beslissing. Het beroep tot nietigverklaring wordt met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 juli 2010 verworpen.

3.3 De verzoekster verklaart zich op 18 mei 2010 een derde maal vluchteling. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 27 mei 2010 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Met een verzoekschrift van 28 juni 2010 vraagt de verzoekster aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vernietiging van deze beslissing. Het beroep tot nietigverklaring wordt met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 september 2010 verworpen. Dit is het thans betreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Volgens de verzoekster is de interpretatie van deze bepaling in het bestreden arrest niet in overeenstemming met de tekst van het artikel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de gegevens relevant moeten zijn, bedoelend dat zij ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De wettekst spreekt evenwel over het bestaan van ernstige aanwijzingen, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de nieuwe gegevens deze ernstige aanwijzingen moeten bevatten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt een voorwaarde toe die niet in de wet staat. Bovendien leidt die interpretatie er volgens de verzoekster toe dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de voorgelegde nieuwe gegevens inhoudelijk gaat beoordelen, waartoe hij niet bevoegd is.

5. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat de rechter in vreemdelingenzaken conform de wettekst heeft gesteld dat moet worden nagegaan of “de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er,

wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees (...).” Waar de rechter in vreemdelingenzaken vervolgens bij de uitlegging van het begrip “relevant” verduidelijkt dat de nieuwe gegevens ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees, voegt hij volgens de verwerende partij geenszins een nieuwe voorwaarde toe aan de wet.

Beoordeling

6. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In het bestreden arrest wordt terecht opgemerkt dat “de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent (...) louter beperkt (is) tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4”. De dienst Vreemdelingenzaken mag daarbij niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. Indien hij vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn die dergelijke ernstige aanwijzingen bevatten, wordt de aanvraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Te dezen had de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat zij bij haar derde asielaanvraag melding had gemaakt van een belangrijke nieuwe gebeurtenis, met name het overlijden van haar oom. Het kwam volgens de verzoekster niet toe aan de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om de geloofwaardigheid van de voorgelegde gegevens te beoordelen. De argumentatie betreffende het overlijden van de oom van de verzoekster en de voorgelegde overlijdensakte

wordt in het bestreden arrest verworpen omdat de verzoekster het determinerende motief van de aanvankelijk bestreden beslissing, met name dat zij geen begin van bewijs levert van haar beweringen omtrent het overlijden van haar oom, niet zou hebben betwist. Op basis van dit niet betwist motief is het volgens het bestreden arrest niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft besloten om de derde asielaanvraag van de verzoekster niet in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest echter niet na of het nieuwe gegeven reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag noch of het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

Zodoende neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat de verwerende partij een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerd vrees voor vervolging of het beweerd risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag. De dienst Vreemdelingenzaken kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er van uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Het tweede middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 48.764 van 29 september 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen